Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

Thái Bình Dương vào một đêm không trăng, sao lưa thưa mờ nhạt, sóng lặng, gió yên. Một đêm vô cùng tịch mịch, không thấy gì ngoài một vùng trời bể tối đen!

Đại dương đang mơ màng trong giấc điệp...

Thình lình từ lòng nước đen ngòm có một quái vật nhô đầu lên, làm một vùng biển cuồn cuộn nổi sóng, khiến bao sinh vật của Thủy Vương đang ngủ phải hãi hùng tỉnh thức!

Quái vật dài cả trăm thước, thân hình bóng lưỡng xám xì, trong bóng đêm mờ mịt không khác gì loài quái ngư khổng lồ.

Vừa trồi lên mặt nước, đôi mắt khủng khiếp của nó mở ra, lóe lên hai luồng ánh sáng xanh lè soi rõ một vùng biển nước.

Cũng may, nhờ ánh sáng đó, người đi biển mới nhận ra quái vật chỉ là một tiềm thủy đỉnh, một chiếc tàu lặn dưới nước vừa mới trồi lên.

Hai ngọn đèn pha trước mũi hướng về phía Tây Bắc chiếu tắt mấy lượt như làm hiệu. Rồi từ xa có một con đom đóm với chút ánh sáng lập lòe, bay vùn vụt về phía con tàu. Lúc nó đến gần, nhờ ánh đèn pha của "tiềm thủy đỉnh" người ta mới nhận ra đom đóm chỉ là chiếc tàu đánh cá của dân Việt Nam miền

duyên hải, nhỏ nhắn, trang bị thô sơ, trước mũi có treo một ngọn đèn khí leo lét.

Trên tàu có ba người đàn ông, một già, hai trẻ, ăn mặc đúng dân chài lưới, quần vải, áo thô, cũ kỹ bạc màu, nhưng mắt của họ sáng quắc.

Chiếc tàu đánh cá từ từ cập bên hông tiềm thủy đỉnh. Lúc bấy giờ trên tiềm thủy đỉnh xuất hiện dăm ba người đàn ông thân hình cao lớn, gọn gàng trong bộ quân phục màu rong biển, cất tiếng rang rảng hỏi người trên thuyền chài, bằng Anh ngữ:

- A lot of fish tonight? (Có nhiều cá đêm nay chứ?)

- Yes! Always many of them! But do you have shrimps for us? (Vâng, luôn luôn nhiều! Nhưng ông có tôm cho chúng tôi chứ?)

Sau cuộc đàm thoại kỳ lạ, có lẽ là ám hiệu của họ, người trên tiềm thủy đỉnh quày quả bước xuống thang nói với những người phía dưới:

- O.K.! They are here! (Được rồi! Họ đấy)!

Người đó leo trở lên boong tàu, tiếp theo có bốn người lần lượt bước lên. Ai cũng thân hình mảnh khảnh, nhỏ nhắn. Rõ ràng là phụ nữ Việt Nam! Họ ăn mặc như gái miền biển, đầu quấn khăn rằn, trên vai mỗi người quảy một cái túi.

Bốn nàng trầm lặng bước thoăn thoắt đến bậc thang dây treo lủng lẳng từ tiềm thủy đỉnh, tuột xuống tàu đánh cá một cách lẹ làng như những thủy thủ rành nghề.

Sau đó người trên tiềm thủy đỉnh còn thòng dây đưa xuống thuyền chài ba thùng sắt nặng trĩu. Rồi hai bên phất tay từ giã. Tàu đánh cá bỏ máy chạy nhanh về hướng cũ.

Chốc sau tiềm thủy đỉnh cũng chìm dần dưới đáy nước, trả lại cho đại dương cái tịch mịch của đêm trường.

Trời tờ mờ sáng chiếc thuyền chài bỏ máy chầm chậm, và bây giờ thuyền đang chạy trên giòng sông khá to, đôi bờ xa tít, sương giăng mù mịt! Người đàn ông lớn tuổi lúc đó mới lên tiếng:

- Đêm nay các cô may mắn không gặp tàu tuần của họ, nhưng bắt đầu từ giờ phút này trời đã sáng, bọn tuần tiểu trên sông xét hỏi luôn luôn. Vậy chúng ta nên chuẩn bị lời nói cho ăn ý với nhau.

Trong phòng tàu chật hẹp, ẩm ướt, tanh mùi cá biển, các cô gái ngồi tựa lưng nhau, dáng điệu mệt nhọc, có lẽ vì say sóng. Duy một cô trong bọn hãy còn tỉnh táo, nghe nói liền lên tiếng:

- Thưa bác, đêm qua chưa kịp giới thiệu với bác. Giờ thì sáng rồi, cháu cũng xin giới thiệu tên họ của tụi cháu để bác liệu tính. Cháu là LL12, mang giấy tùy thân là Nguyễn thị Ly. Còn chị này là XL34, mang tên Nguyễn thị Lài. Chị này là NN20, mang tên Trần thị Nụ, và đây là chị TA17, mang tên Võ thị A.

Người kia chăm chú nghe lời giới thiệu của cô gái tên LL12. Ông ta mỉm cười nói:

- Chef của các cô liệu tính như thần!

Lyly nhướng mắt nhìn người đối diện. Ông ta gật gật đầu ra chiều khâm phục người vắng mặt, tức Trụ Cờ Vàng, rồi bảo Lyly:

- Tôi tên là Nguyễn Văn Ty, hai chàng thủy thủ tài công ngoài kia đều đóng vai trò con của tôi, mang tên là Nguyễn văn Tèo, một người Nguyễn văn Bo. Vậy trong các cô có hai người cùng họ Nguyễn, tôi nhận là con gái. Còn hai cô mang giấy tờ khác họ thì phải là con dâu. Chef các cô biết chính tôi đi đón

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

các cô, nên đã liệu tính trước. Ông ấy quả thật đáng phục!

Ba cô gái đang ngầy ngật lừ đừ, nghe nhắc đến Chef như tỉnh táo. Một cô vội hỏi:

- Ủa, vì sao Chef biết người đi đón tụi cháu là bác? Bộ người của mình trong xứ không có ai hết sao?

Lyly lên tiếng giải thích với bạn:

- Chị Xuân Lan! Bác Ty đây là nhân vật lãnh đạo phe ta vùng Saigon. Dĩ nhiên phe mình còn có rất nhiều người, nhưng bác đích thân đi đón bọn mình. Quả thật chúng ta được bác quí trọng lắm đó!

Ông Ty nghe Lyly nói liền cười nhỏ:

- Các cô là nhân viên cưng của Thủ lãnh CPQ, tất nhiên tôi phải đích thân lo cho các cô. Chef các cô cũng đoán trước ý tôi. Cái đó mới tài! Đã vậy còn cho hai cô mang tên cùng họ. Đó là ổng có ý cho tôi nhận là con gái cho đi đứng chung với nhau dễ dàng.

Bây giờ Lyly với Xuân Lan mới đưa mắt nhìn nhau. Trong bọn họ, Xuân Lan với Lyly có gương mặt trái xoan, dù không giống nhiều, nhưng nói là chị em rất hợp. Té ra Chef họ đã dự trù trước cả rồi. Khi nhận được giấy tờ với tên họ mới, cả bọn thầm nghĩ Chef cho đại một tên họ vu vơ.

Xuân Lan nói với bạn:

- Hèn chi khi ấy em hỏi Chef vì sao cho em mang họ Nguyễn, sao không để em mang họ Lê của em? Cái mặt của ổng lúc đó dễ ghét lắm, ổng nói: "Tôi thích cô mang họ Nguyễn vì họ Lê không thích hợp với cô." Lúc ấy em tức giận ổng lắm, và em rất thắc mắc không hiểu cớ gì các chị đều mang họ của mình, chỉ có đổi tên. Còn em thì bị đổi cả họ tên! Phải chi ổng chịu giải thích thì ai giận ổng làm chi!

Lyly cười:

- Chị biết tánh ổng lúc nào cũng thích chọc tụi mình. Vả lại, chính ổng không thể thố lộ nhiều vì cơ mật quân sự. Ổng chỉ nói với em duy nhất một câu là: "Người của phe mình trong nước sẽ tìm gặp chúng ta ngay khi rời tiềm thủy đĩnh của Mỹ. Và nhân vật lãnh đạo vùng Saigon mang tên Nguyễn văn Ty, vào khoảng tuổi của Chef"!

Ông Ty chợt cười tiếp lời:

- Tôi có hai con gái quá đẹp, và hai con dâu cũng quá đẹp. Vậy các cô phải gấp hóa trang cho xấu bớt mới được. Bởi bọn lính tuần thấy gái đẹp không chịu bỏ qua đâu! Huống chi gái miền biển đen đúa xấu xí lắm.

Lyly nghe nói liền hối các bạn:

- Các chị gấp làm theo lời của bác Ty, kẻo gặp bọn họ thì nguy.

- Để tôi ra ngoài lấy lọ nghệ và bùn đất cho các cô hóa trang.

NN20 và TA17 tự nãy giờ im lìm, nghe ông Ty đi tìm lọ nghệ và bùn đất cho mình, hốt hoảng nói:

- Ối thôi bác ơi! Cháu mà phải trét mớ bùn tanh mùi cá ấy lên mặt chắc nôn mửa mà chết. Tụi cháu có màu đặc biệt hóa trang. Bác muốn tụi cháu biến thành mọi da đen da đỏ gì cũng làm được.

Lyly nhìn bạn cười khúc khích, rồi nói với vị Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon:

- Chef đã ra lệnh trước là chúng ta phải hóa trang xấu xí khi về xứ, nên chị em cháu đều có mang đồ nghề theo. Xin bác đừng lo. Vả lại, những thuốc hóa trang sẽ không bị nước làm trôi.

- Nếu thế thì tốt lắm! Tuy nhiên các cô cũng nên tẩm chút

hương vị cá biển mới có thể làm gái dân chài.

- Thưa bác, ngồi trong hầm này đã biến thành cá rồi!

Ông Ty và ba cô gái nghe TA17 nói đều phì cười. Lyly nói:

- Mới tanh mùi cá mà chị Tuyết Anh đã sợ dường ấy, thì có trường hợp khó khăn hơn chị phải làm sao?

- Em nói vậy chớ bây giờ bác Ty có ướp em thành mắm cũng chịu được cơ mà?

Mọi cười lại cười rộ. Thình lình có tiếng kêu từ bên ngoài:

- Tàu tuần tới.

Ông Ty biến sắc kêu khẽ:

- Chết chửa! Bọn chúng tới nơi mà các cô chưa hóa trang gì cả! Thôi tôi ra ngoài ứng phó. Các cô giả vờ nằm ngủ, đừng lên tiếng nhé?

Ông ta quày quả chui khỏi khoang thuyền, đứng trước mũi chờ đợi. Chốc lát tàu tuần của bọn Cộng tới nơi, Lyly nghe tiếng bọn họ:

- Mấy người từ đâu về đây? Hãy trình giấy tờ hành nghề ra coi!

- Vâng, vâng, chúng tôi có giấy tờ hợp lệ mà các ông! Ba ơi, ra trình giấy đi ba.

Đó là tiếng một trong hai chàng thanh niên đóng vai con trai ông Ty. Một khoảng im lặng, Lyly đoán bọn kia đang chong mắt coi giấy tờ. Sau đó có tiếng hỏi của tên cộng khi nãy:

- Có mấy người trên thuyền?

Ông Ty đáp:

- Dạ, chỉ nội gia đình chúng tôi, gồm hai con trai, hai con gái và hai con dâu.

- Lạ nhỉ? Đi chài cá mà mang cả con gái con dâu ra biển! gọi họ ra đây trình diện!

Giọng ông Ty ngập ngừng, cố kéo thời giờ:

- Thưa các ông... tụi nó còn... đang ngủ.

- Vậy thì mầy gọi chúng thức dậy!

- Chúng đang ngủ mà các ông?

Một tên Cộng thứ hai lên tiếng với đồng chí hắn:

- Bọn này chắc có gì gian dối đây. Chúng ta lên tàu khám xét mới được!

Sau câu nói của tên nọ, thuyền lay động. Lyly và các cô gái đều biết bọn họ đã phóng qua thuyền rồi. Bốn nàng hội ý với nhau, quay lưng giấu mặt, giả vờ ngủ say. Nhưng tiếng quát thật to của một tên Cộng:

- Đừng giả bộ ngủ nữa! Tụi bây trình giấy tờ ra coi!

Ông Ty đi phía sau, sắc mặt nhợt nhạt lo lắng, chừng các nàng CPQ ngồi dậy, đưa mặt ra, ông vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ. Chỉ vì nàng nào cũng thay đổi hình dung, mặt mũi tay chân không những đen đúa xấu xí, mà da mặt còn lở lói trông không khác gì mắc bệnh phong cùi, kẻ nào nhát gan chẳng dám nhìn lâu.

Tuyết Anh vốn tánh pha trò náo nhiệt, nên nghĩ ngay cách hóa trang kinh tởm như thế để dọa bọn Cộng. Ngọc Nữ thấy bạn hóa trang dị hình cũng rắn mắt làm theo. Khi nãy XL34, tức Xuân Lan không muốn làm gái xấu xí. Nhưng Lyly bảo:

- Hai đứa mình là con gái chưa chồng, có lẽ càng phải hóa trang tệ hơn hai chị ấy mới tránh được bọn hiếu sắc.

Xuân Lan nghe phải chịu ngay. Thế là các cô mặc sức bôi trét các thứ. Ngọc Nữ lại còn bày kế giấu mặt để trêu ghẹo bọn

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

Cộng. Quả thật hai tên Cộng khi chưa nhìn mặt các nàng mới lớn tiếng quát tháo. Chừng thấy họ rồi hai tên đều e ngại bước lùi mấy bước. Nhưng chả lẽ bỏ đi? Bọn chúng đành phải hỏi:

- Tụi bay có giấy tờ chứ?

Bốn nàng đồng đáp:

- Chúng tôi phải có giấy tờ hợp lệ chớ, đây các ông coi đi.

Các nàng moi giấy đưa ra, nhưng hai tên Cộng không tên nào bước tới nhận giấy. Cũng có thể chúng không biết đọc, mà cũng có thể vì bốn bàn tay lở lói máu mủ tèm nhem. Ông Ty được thể lên tiếng:

- Các ông hãy xem giấy tờ cho kỹ, rồi cho phép chúng tôi về nhà sớm. Hai con dâu và con gái tôi đều mắc bệnh phong cùi, cơn đau nhức đang hành hạ, chúng mới nằm đó.

Hai tên Cộng nghe nói các nàng bệnh cùi, kinh sợ thối lui, vừa lắp bắp nói:

- Thôi khỏi, miễn coi giấy tờ!

Chúng phóng lẹ về tàu, hối tên lính tài công bỏ máy chạy vùn vụt, y như bị ma đuổi.

Đám con gái và Thủ lãnh Phục Quốc Saigon được dịp cười thỏa thích. Hai anh chàng Phục quốc quân không rõ sự tình, thấy hai tên Cộng bỏ chạy đều lấy làm lạ, ngơ ngác nhìn theo.

Ông Ty càng nhìn các nàng, ông càng khoái chí cười ha hả nói:

- Chống với bọn Cộng sản gian ác thật hiểm nguy khôn lường. Nhưng nói thật, nếu tôi được những cộng tác viên như các cô, vừa đẹp, vừa thông minh, vừa ứng biến nhanh nhẹn, tôi tin chắc việc phục hưng đất nước không khó.

Các cô nghe khen đưa mắt nhìn nhau. Lyly lên tiếng thay

cho cả bọn:

- Bác quá khen chúng cháu rồi! Chúng cháu chẳng có tài gì ngoài tính nghịch ngợm.

Ông Ty dường như không để tâm nghe câu nói của nàng. Có lẽ ông đang nghĩ đến Trụ Cờ Vàng, miệng ông lẩm bẩm:

- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao lãnh tụ CPQ gửi các cô về xứ.

Tuyết Anh liếng thoắng và trẻ nhất trong bọn, nghe nhắc đến Chef liền hí hửng kể:

- Chị Lyly bao phen đã làm cho bọn Cộng đàn anh, đàn em điêu đứng. Chef tụi cháu mới gởi chị về đây. Chắc chắn sẽ còn nhiều pha hồi hộp nữa. Đây chỉ mới mở màn thôi bác ơi.

Lyly ngắt lời bạn bằng một tiếng thở ra:

- Chuyến đi này dữ nhiều lành ít. Chúng ta chỉ mới qua mặt được bọn lính tuần, chưa thể gọi đã gặp kẻ lợi hại. Mong các chị không coi đó là sự thành công.

Thủ lãnh Phục Quốc nói đỡ cho Tuyết Anh:

- Các cô không dùng vũ khí, mà đuổi bọn Cộng chạy như bị ma rượt, phải nói là đã chiến thắng phe địch một trận đó chứ? Để các cô xem. Từ đây về đến nơi, tôi tin chắc chúng ta sẽ không bị làm khó dễ nữa đâu.

Quả đúng như lời dự đoán của ông Ty. Tàu họ từ phút đó chẳng bị tàu tuần kêu gọi xét hỏi nữa. Có thể là may mắn vô tình, mà cũng có thể bọn chúng đã thông báo nhau.

Bốn nàng lúc đó lên boong tàu ngồi chùm nhum trò chuyện. Ghe thuyền xuôi ngược trên sông có ai vô tình trông thấy họ cũng lấm lét không dám chạy gần. Hai chàng Phục quốc quân thấy thế không nhịn được cười. Không khí thật vui nhộn.

Đến xế trưa họ về đến địa điểm bí mật của nhóm Phục

Quốc. Đó là căn nhà sàn nằm bên bờ sông Saigon, thuộc Nhà Bè. Khoảng này dọc đôi bờ nhà sàn lớn nhỏ lúp súp. Phần đông nhà nào cũng có ghe thuyền. Dân vùng này sống bằng nghề lưới cá trên sông. Có vài gia đình khá giả thì sắm loại ngư thuyền có thể đi biển. Cho nên lúc họ về đến nơi không ai lưu ý cả. Vả lại gian nhà nằm vào vị trí khá kín đáo, che khuất bởi rừng lau sậy cao vút.

Dù vậy Thủ lãnh Phục Quốc Saigon rất cẩn thận. Ra lệnh cho hai chàng Phục quốc quân kiểm soát trước sau kỹ lưỡng mới đưa các cô vào nhà.

Bốn cô gái, mỗi người quày một túi hành trang. Ngoài ra còn có ba thùng sắt nặng trĩu từ tiềm thủy đỉnh Mỹ chuyển qua khi nãy. Thủ lãnh Phục Quốc Saigon cùng với hai chàng Phục quốc quân khệ nệ khiêng vào nhà. Ông nói khẽ với Lyly:

- Khi nãy bọn Cộng lên tàu mình, không những tôi lo sợ cho các cô, mà còn sợ chúng trông thấy những thùng này.

- Cũng may là các anh ấy đậy mớ lưới lên trên, nên bọn chúng mới không lưu ý. Mà cũng nhờ bọn chúng quá sợ người cùi, nên đâu dám lục soát gì.

Ông Ty cười ha hả một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Tôi không rõ lắm những gì bên trong, nhưng tôi nhận được tin chuyến này các cô đích thân về xứ vì công tác quan trọng. Phải chăng cũng từ những thùng sắt này?

- Bác nói đúng lắm! Một trong những kế hoạch của vị Lãnh tụ Phục quốc quân ở Mật khu đã được Chef chúng tôi hỗ trợ là "kế hoạch tung tiền giả". Và những thùng sắt nặng trĩu này là số ngân khoản vĩ đại. Chị em chúng tôi ngoài nhiệm vụ phân phối cho các phân khu Phục Quốc Saigon và các tỉnh, nói rõ kế hoạch quí vị phải làm, chúng tôi còn hai công tác đặc biệt. Cháu sẽ trình bày cho bác rõ, để chúng ta có thể bắt tay vào việc ngay.

- Vâng, bây giờ các cô nên ăn uống nghỉ ngơi. Tôi có việc cần phải đi ngay. Đến chiều tối tôi trở lại gặp các cô. Các cô nhớ ở trong nhà, đừng đi đâu nhé?

- Thưa vâng!

- À, vì để giữ bí mật tuyệt đối sự có mặt của các cô, nên tôi không cho người nấu cơm nước sẵn. Nhưng nhà bếp có đủ dụng cụ nồi niêu và mớ cá tôm trên thuyền mang vào. Các cô tạm làm bếp một lần được không?

Tuyết Anh nhanh miệng nói:

- Bác yên chí! Bọn cháu đều là tay đầu bếp rành nghề.

Vị Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon mỉm cười, tưởng nàng Tuyết Anh nói đùa. Lyly biết ông không tin lời nói Tuyết Anh, nên giải thích:

- Chắc bác tưởng rằng những tiểu thư như tụi cháu sống ở xứ người ăn sung mặc sướng, chắc chẳng hề biết công việc trong nhà? Sự thật thì ở xứ mình gia đình khá giả đều có thuê người làm công để lo việc này, nên con gái Việt Nam trong xứ hầu như không biết việc nội trợ. Còn ở xứ ngoài hạng nào cũng không thể thuê người làm công, không những bọn gái như chúng cháu phải rành việc nhà, mà đàn ông con trai sống một mình cũng giỏi nghề nội trợ.

Ông Ty lộ vẻ ngạc nhiên khi biết đời sống bên ngoài như vậy. Ông hỏi:

- Vậy ra ở ngoại quốc dù có tiền cũng cực lắm chớ đâu được ăn chơi như nước mình ngày xưa phải không?

- Đúng vậy! Không phải chỉ riêng người Việt Nam, mà dân bản xứ cũng thế, dù hàng quan chức cao cấp, hay học giả tột bực, vợ chồng con cái trong nhà phải tự làm hết.

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

- Té ra ở ngoại quốc ai cũng cực như thế à?

Rồi ông chợt thở ra nói tiếp:

- Ngày nay ở xứ mình ngoại trừ bọn cao cấp Cộng sản, kỳ dư gia đình nào dù học thức hay thợ thuyền không những phải tự làm lấy việc nhà, mà còn lo chạy kiếm tiền. Thậm chí có những Giáo sư Đại học đạp cyclo để sống.

- Vâng, chúng cháu được nghe đồng bào tị nạn kể lại hoàn cảnh dân miền Nam hiện tại.

Ông Ty chấm dứt câu chuyện bằng tiếng thở dài thườn thượt. Rồi ông giã từ các nữ điệp viên CPQ.

Chờ ông đi khuất, các cô chạy ùa vào nhà bếp. Thấy cá tôm chứa đầy trong mấy lu khạp và một mớ bỏ trên bàn.

Các nàng kêu lên:

- Trời ơi, về xứ sống cực khổ, nhưng ở ngoại quốc làm gì chúng ta có được tôm cá đầy nhà như vậy mà ăn?

Xuân Lan nói giọng ngâm nga:

- Chốn nghèo vẫn tìm ra sung sướng hạnh phúc. Chốn giàu vật chất dư thừa, con người càng thấy chán nản buồn khổ. Vậy sung sướng hay đau khổ tự lòng ta mà thôi.

Tuyết Anh nghe nói vụt ôm đầu rên rỉ:

- Em đói bụng quá, không ăn nổi món "triết" của chị đâu! Tốt hơn chị ra tay làm cá nấu cơm cho em no nê trước đã.

Rồi nàng nhái giọng Xuân Lan:

- Lúc nào no nê thì ta cảm thấy khoan khoái. Lúc nào đói khát ta cảm thấy đau khổ. Vậy sung sướng hay đau khổ tùy bụng ta mà thôi.

Cả bọn nghe Tuyết Anh pha trò, cười rộ lên.

Rừng lau sậy quanh nhà y như cũng bị dao động, lá cành ngả nghiêng.

●

Khách sạn Cửu Long tức Majestic khi xưa, là khách sạn sang trọng và lịch sự nhất của Saigon. Đương nhiên là nơi để đón tiếp khách ngoại quốc Âu Mỹ. Người Việt không mấy ai lưu trú tại đây. Tuy nhiên nơi đây có nhà hàng, vũ trường, sân khấu hòa nhạc... mà thuở trước dân chúng được tự do, ai có tiền vẫn ra vào được.

Ngày nay khách sạn này hầu như chỉ có khách ngoại quốc. Nhà hàng và vũ trường người Việt cũng không được bén mảng tới. Mà sự thật, dù cho nhà nước có cho dân chúng được tự do, dân Saigon hiện nay cũng không ai dư dả phung phí ở chốn này, ngoại trừ các cán bộ cao cấp Cộng sản.

Sau ngày Saigon thất thủ, du khách trú ngụ tại đây hầu như là người Nga và một số ít dân nước Cộng sản Đông Âu. Những lúc sau này bọn Cộng Việt Nam quá nghèo túng, đành phải hô hào kêu gọi du khách của thế giới tự do thăm viếng "Thiên Đàng" Xã Hội Chủ Nghĩa của họ. Do đó mà hiện nay còn có du khách Mỹ, Úc, Gia Nã Đại và dân Tây Âu vì tò mò mà đến.

Từ ngày có số người của thế giới tự do trú ngụ tại đây, nhân viên của khách sạn có thêm những bộ mặt công an mật vụ trá hình.

Hôm ấy cả tòa nhà xôn xao, bận rộn, vì có một phái đoàn nhà văn nhà báo quốc tế gồm có: Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Thụy Điển, Áo, Gia Nã Đại v.v... tổng cộng mười lăm người—đến Saigon theo lời mời của chính phủ Cộng sản Việt Nam. Phái đoàn này là nhóm thiên tả ở quốc gia họ. Cộng sản Việt Nam muốn ve vuốt họ để tuyên truyền che dấu thế giới cái suy tàn